

EG-domstolens dom 2008-04-03 i det så kallade Rüffertfallet, mål C 346/06

Målet avser, i likhet med Laval-målet, frågan om friheten att tillhandahålla tjänster.

Bakgrunden är den att i den tyska delstaten Niedersachsen finns det en särskild lag om offentlig upphandling inom bl a byggsektorn. För att konkurrensen inte ska snedvridas har det reglerats att ett entreprenadavtal inte får ingås med en entreprenör som inte åtar sig att betala minst lön enligt kollektivavtal på orten där tjänsterna utförs. Detta gäller också om entreprenören anlitar en underentreprenör.

Målet handlar om en entreprenör som anlidade en polsk underentreprenör på en bygg- och anläggningsarbetsplats i delstaten. Det polska företaget betalade sina utstationerade arbetstagare knappt hälften av den kollektivavtalsreglerade minimilönen.

EG-domstolen beaktade utstationeringsdirektivets regler om minimilön, och hur reglerna i direktivet ska implementeras genom lag eller genom allmänt gällande kollektivavtal. Man fann att det inte – i enlighet med direktivets regler – fastställts minimilöner på den nivå som kollektivavtalet angav. Skälen för denna ståndpunkt var följande.

- I domen konstaterades först att delstatslagen i sig inte uppfyllde dessa regler eftersom denna lag inte innehöll några fastställda minimilöner.
- Det aktuella kollektivavtalet var inte heller gjort allmänt gällande trots att det i Tyskland finns ett regelsystem för allmängiltigförklaring av kollektivavtal. Dessutom brast kollektivavtalet på det sättet att det var för inskränkt genom att det bara kunde tillämpas på en del av byggsektorn inom det geografiska området, samt endast vid offentlig upphandling.

Därefter konstaterar EG-domstolen klart att en värdmedlemsstat inte kan kräva att anställningsvillkor iaktas om dessa ligger över den nivå för tvingande minimiskydd som fastställts enligt de regler som direktivet anvisar.

Den delstatliga regleringen utgjorde ett brott mot friheten att tillhandahålla tjänster, och den var inte motiverad av målet att skydda arbetstagarna.

Tyskland hade också åberopat att regleringen skulle vara motiverad som ett skydd för ”den självständiga organisationen av yrkeslivet genom fackföreningar”. Inte heller detta motiv ansågs tillräckligt.

Vidare hade den tyska regeringen åberopat att åtgärden var vidtagen för att säkra den ekonomiska stabiliteten i det tyska systemet för social trygghet, vilket skulle undergrävas om arbetstagarna fick för låga löner och därför behövde mer hjälp från samhället. Det ansågs i detta fall inte bevisat att den vidtagna åtgärden var nödvändig för att undvika denna risk.